

lette at klare. Min Opmærksomhed er særlig henvendt paa, at det vil blive meget svært for Administrationen at afgøre Spørgsmaalet om, *naar* det er forladte Koner, og der kan ganske vist ogsaa komme andre Spørgsmaal frem.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Kapitalerne har det ikke været min Mening, at den, der havde en Kapital af f. Eks. 1500 Kr., skulde være udelukket fra Alderdomsforsørgelse, eller at vedkommende skulde tvinges til at tage en Livrente, men det forekommer mig kun, at der vilde være noget ganske urimeligt i, at Kapitalen skal tilfalde Arvingerne. Vedkommende kan beholde Renten, men Kapitalen bør baandlægges for eventuelt at kunne anvendes til Refusion.

Endelig ønsker jeg at gøre en lille Bemærkning lige over for Spørgsmaalet om Sygehjælp. Jeg tror ikke, at der er Tvivl om, at en Mængde trækker sig tilbage fra Sygekasserne, hvis vi faa saadanne Bestemmelser. Det er misligt i flere Retninger, og hvis det skal være Indledningen til det, den ærede Minister bebudede, at han egentlig er paa det rene med, at Sygehjælp overhovedet ikke skal være Fattighjælp, vil jeg bede den ærede Minister at tage under Overvejelse, om han saa ikke vil bygge Hospitaler rundt omkring i Byerne, thi de nuværende ville blive aldeles ødelagte ved en saadan Bestemmelse. Allerede de Bestemmelser, vi i de senere Aar have faaet om Sygekasserne, have, som det vil vides, haft til Følge, at det næsten ikke har været muligt at tilfredsstille Kravene til Hospitalsbehandling.

Koch: Lige over for det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal), der blandt andet argumenterede for Nedsættelsen fra 10 til 5 Aar derud fra, at Københavns Magistrat i det Forslag, som ogsaa jeg har omtalt, havde anbefalet dette, vil jeg gøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at Københavns Magistrat udtrykkelig har udtalt, at den kun anbefalede denne Nedsættelse under den Forudsætning, at man fik faste Takster. Men da jeg forstod, at ogsaa det ærede Medlem vilde akkviescere ved det nuværende, der ikke kender noget til faste Takster, saa følger deraf, at han ikke kan benytte Københavns Magistrats Forslag som Argument for sin Anskuelse. — Det samme ærede Medlem udtalte nylig, at han vilde antage, at Bestemmelsen i § 2 straks vilde medføre nogen Forhøjelse af Udgifterne til Alderdomsforsørgelse i det hele taget, men

at denne Forøgelse atter vilde forsvinde. Det tror jeg ikke. Det ærede Medlem maa erindre, at der i 1898 var 56,686 Personer, som havde opnaaet Alderdomsforsørgelse her i Landet, og med Hensyn til hvilke der altsaa ikke er taget noget Hensyn af den Beskaffenhed, der omhandles i § 2. Det er jo givet, at saa godt som ingen af disse 56,000 Personer i Alderdomsunderstøttelse have faaet alt, hvad de behøve til deres Underhold, men der er for en væsentlig Del regnet med, hvad de hidtil have kunnet ernære sig med, og at de fremdeles ville være i Stand til at skaffe noget til Veje. Hvis disse 56,000 nu skulde ind under denne Bestemmelse, saa vil der i de allerfleste Tilfælde fra deres Side kunne gøres gældende, at de i ethvert Tilfælde maa have disse 100 Kr. mere, og det vil blive en ganske net Sum, hvis man regner dem med. Det er derfor nødvendigt, som jeg ogsaa henstillede til den ærede Minister, at vi faa en Bestemmelse ind i Loven om, hvad der skal gøres med Hensyn til dem, der allerede have faaet Alderdomsunderstøttelse efter den nugældende Lov, hvis dette Forslag gaar igennem. Det er ganske nødvendigt, og det Spørgsmaal har en stor finansiel Betydning, som jeg nu blot har tilladt mig at antyde.

Jeg beklager, at den ærede Minister endogsaa temmelig bestemt udtalte sig med Hensyn til den eneste væsentlige Garanti, som man i Øjeblikket har for, at det er værdige Personer, der faa Alderdomsunderstøttelse. Lovforslaget nedsætter jo de 10 Aar til 5, og den ærede Minister udtalte ved Siden deraf sin Betænkelighed ved, at man vilde indsætte en Bestemmelse om, at et efter det almindelige Omdømme forargeligt Liv skulde udelukke fra Alderdomsforsørgelse. Det er ganske vist, at i adskillige Tilfælde vilde en Bestemmelse af den Art kunne give Anledning til tvivlsomme Overvejelser, men der er saa mange andre Punkter, som man ved Brugen af denne Lov maa overveje og efter sin bedste Samvittighed afgøre, og desuden er det jo ikke Kommunalbestyrelserne, der ere de endelig afgørende i alle den Slags Spørgsmaal, ogsaa med Hensyn til Værdigheden maatte der være en Rekurs mulig fra den Bestemmelse, som Kommunalbestyrelserne maatte tage. Jeg fastholder kun dette — det er noget, der er hændt mig personlig — at det er oprørende, at man efter den nuværende Lov skal være pligtig til at give en Bordelværtinde Alderdomsunderstøttelse. Det har man ikke i den nuværende Lov nogen Hjemmel til at nægte, og det er